

Maria Popova - interviews - Мария Попова

"Пешеходци из въздуха"

Винаги съм обичала портретните интервюта. За мен е уникална възможността да се докосна до личността на твореца, да откроя идеите задвижили творческата му енергия, да споделя мечтите и стремежите му.

Винаги съм вярвала, че с това обогатявам себе си и слушателите си. Сякаш съграждам собствения си образ от парченцата битие на хората, с които контактувам и се съизмервам.

Винаги съм се стремяла да откроя отвъд публичните представи и нагласи, онзи изключителен момент, когато човекът срещу теб ти се доверява и позволява, макар и за миг, да надзърнеш в душата му.

Портретните интервюта в много голяма степен предполагат интерпретацията - изграждането на една представа - твоята представа за човека, с когото разговаряш. А също налагат смирение, искреност, споделеност. Мисля, че доброто портретно интервю трябва да е конкретно, да носи смисъла на съвременния ден, на момента, в който лентата запечатва изречените мисли. И същевременно да е извън времето, да е интересно и след много години.

Признавам, че това не винаги се получава. Понякога творците предпочитат да дадат свобода на тълкуването на своите почитатели единствено чрез произведенията, които създават, скривайки максимално собствената си личност зад изображения, думи, жестове. Тогава или отстъпваш, или размиваш фокуса спрямо нещата, които изграждат личността. Едно портретно интервю никога не прави портрет единствено на представяния творец, а обхваща и средата, времето, хората наоколо, търси отговор на проблемите, които засягат всички нас. Отделната личност е както пример, така и изключение, както повтаряемост, така и крайност.

Портретното интервю е една разходка из пространствата, съдбите, погледите, мислите на различни хора, един вечен стремеж да откриеш себе си сред пълзела от думи, факти, желаня, гласове.

Винаги съм обичала портретните интервюта и заради възможността да скитам заедно с интервюираните "пешеходци" из полетата на радиоэфира.

Всички интервюта в книгата "Пешеходци из въздуха" са излъчени по програма "Радио България" на Българско национално радио, за което благодаря.

Показват се публикациите с етикет **Венцислав Занков**. [Показване на всички публикации](#)

НЕДЕЛЯ, 14 ЮНИ 2009 Г.

"Изкуство в изкуството" - Венцислав Занков

Венцислав Занков е роден през 1962 г. в гр. София. През 1988 г. завършва Художествената академия, специалност "скулптура". Внук е на известния от близкото минало български скулптор Александър Занков. В началото Венцислав Занков също има няколко интересни прояви като скулптор, но по-късно се насочва към рисунки, живопис и неконвенционални форми. Той е между първите български художници, които започват да се занимават с видео арт и

Всичко за мен

Мария

Това са гоблените на Мария и Христина.

[Преглед на целия ми профил](#)

Етикети

[Андрей Лекарски](#) (1)

[Анжело Красини](#) (1)

[Атанас Нейков](#) (1)

[Венцислав Занков](#) (1)

[Вера Недкова](#) (1)

[Виктор Самуилов](#) (1)

[Владимир Трендафилов](#) (1)

[Галин Стоев](#) (1)

[Георги Железаров](#) (1)

[Георги Ковачев-Гришата](#) (2)

[Георги Павлов-Павлето](#) (1)

[Георги Тенев](#) (1)

[Златина Тодева](#) (1)

[Изкуство в изкуството](#) (15)

[Йордан Попов](#) (1)

[Камен Донеv](#) (1)

[Кирил Кадийски](#) (1)

[Коста Радев](#) (1)

[Красимир Спасов](#) (1)

[Кристин Димитрова](#) (1)

[Ли́ка Я́нко](#) (1)

[Литература в литературата](#) (6)

[Лъчезар Бояджиев](#) (1)

[Маргарита Младенова и Иван Добчев](#) (1)

[Милка Пейкова](#) (3)

[Недко Солаков](#) (1)

[Никола Вълчев](#) (1)

[Николай Панайотов](#) (1)

[Пламен Бонев](#) (1)

нет арт.

Венцислав Занков е първият видеоартист, с когото, макар и задочно, се запознах - чрез промоционна видеокасета с негови интервюта, откъси от видеоработи, пърформанси, експозиции. Името на Венцислав Занков нашумя в началото на 90-те години, когато направи серия от пърформанси и акции, широко отразени от медиите и си спечели име на скандален авангардист и краен концептуалист. Определят го като един от най-провокативните ни съвременни художници - радикален като артистични прояви и индивидуално поведение. Творбите му винаги са находчиви и идейни като концепция, интелигентни като изпълнение и тотално лично отстоявани. Обикновено публиката е шокирана, а критиката - възторжена. Навярно затова този опит за портрет в никакъв случай не е едностранчив - от една страна за личност, за която е писано и говорено много е трудно да се поднесе нещо ново, от друга - чувствах, че персоналното му многообразие трудно би се вместило в единна представа. Държа да спомена и за неговата отзивчивост, сериозността, с която се отнесе към въпросите ми и за ироничността му спрямо изградените клишета.

Интервюто направих в един коридор на НАТФИЗ "К. Сарафов", което определи и неговия временно - преходен (в символен смисъл) характер.

Може да започнем от там, да ми разкажеш как се насочи към изобразителното изкуство?

Венцислав Занков: А това са от въпросите от типа: "Защо рисуваш?" или "Защо се занимаваш с изобразително изкуство?". Отговорът е: "Моят дядо беше скулптор и докато децата играеха на улицата, аз ходех в ателието му и мачках глината." Има някаква наследственост или преpraщане, продължение на някакви традиции. Имаше шанс да се занимавам с физика, но ме приеха в Академията. Някакси бе предпоставено.

Доволен ли си от избора си?

Е, понякога се съмнявам. Понякога бих искал да съм чиновник, който да ходи на работа, да получава заплата и всичко да е нормално, в смисъл да живее спокоен живот, при който като излезе от работа, да не мисли за това, което е вършил. Докато нашето е 24-часова работа.

Завършил си скулптура, занимавал си се с живопис, с пърформанси, с видео арт. Защо с всичко това? Не се ограничава ли в една област?

Аз завърших през 1988 г., когато започнаха да стават промените. В един момент образованието, което получих в Академията, се оказа безполезно. В последствие разбрах, че не е точно така. Но се появили нови неща, същевременно вакуум на естетическите критерии, изобщо пълна мъгла и в един момент човек можеше да

[Пламен Капитански](#) (1)

[Ретроспекции](#) (4)

[Румен Шомов](#) (1)

[Симеон Владов](#) (1)

[Слав Бакалов](#) (1)

[Станислав Памукчиев](#) (1)

[Сули Сеферов](#) (1)

[Театър в театъра](#) (10)

[Юрий Дачев](#) (1)

[Явор Гърдев](#) (1)

Архив на блога

▼ 2009 (35)

▼ Август (7)

["Литература в литературата" - Коста Радев](#)

[Литература в литературата - Владимир Трендафилов](#)

["Литература в литературата" - Кристин Димитрова](#)

["Литература в литературата" - Кирил Кадийски](#)

["Литература в литературата" - Йордан Попов](#)

["Литература в литературата" - Виктор Самуилов](#)

["Театър в театъра" - Юрий Дачев](#)

► Юли (10)

► Юни (18)

Последователи

Followers (1)

Follow

се взриви от собственото си налягане. Като реакция на случващото се, на личностното объркване, на обществото, търсещо наново основанията, започнах да правя пърформанси с кръв. Това бе съвсем спонтанна и искрена реакция, а не шоу, за да впечатля някакви хора, които по това време не знаеха що е пърформанс. После започнах да се занимавам с видео арт, защото след като започнах да наблюдавам заснетия от пърформансите материал, обърнах по-голямо внимание на това, което е на екрана, т.е. започнах да гледам на продукта “видео” като на съвсем друга материя.

Доколкото имам впечатления от нещата, които съм чела и слушала за теб ти си определям като един от най-скандалните ни художници. Това пречи ли ти или не обръщаш вниманието на подобни епитети?

Този, който слага епитетите, сам се самоопределя с тях. Тези, които казват, че съм скандален, са много задръстени. Това, че по някакъв начин дадено нещо е скандално, единствено може да ми подсказва, че е вярно и затова хората реагират бурно. Конкретно в моя случай скандалът е оценка, която показва, че нещата са верни. Например аз казах, че “Пепеляшка се е оженила за пари” в период, когато по улиците се разхождаха мутри, мутреси, големи момичета чакаха някой принц да ги отрие...

Стремиш се да променяш нагласи?

Да, но се оказва, че е утопия. Всеки път си мисля, че мога да променя нещо и всеки път се оказва, че е невъзможно. След време разбирам, че може би наистина съм променил, обаче, лично мен не ме касае. Самотна работа!

Според теб по какъв начин се възприема българското изкуство в чужбина и специално твоето изкуство? Ти имаш доста изяви. Преди всичко там контекстът е друг. Освен това, тенденцията на съвременното изкуство е да следва някакви модели, които са добре познати на Запад. И при всяко наше излизане на вън, следвайки тези модели, ние не правим нищо друго освен ерзац-опити или поредни интерпретации на нещо вече познато. За последен път се замислих над този въпрос в Берлин, когато казах: “Да, съвсем нормална изложба. Явно в България се правят нормални (т.е. цивилизовани) неща!”. Соцартът произлиза от някаква екзотичност и постепенно се отива към нормалност. Затова всеки гледа да се впише в западните стандарти и критерии, което не смятам, че е вече толкова необходимо.

Защо?

Защото за мен е грешна самата логика - да се следва вече установен модел. За да спечелиш играта трябва по някакъв начин да смениш правилата на играта.

Доколко личността на художника е свързана изцяло с неговото ежедневие? Според мен твоята личност е дотолкова свързана, че ти я използваш и като модел в своите работи.

Преди всичко за мен изкуството е лична позиция, отношение към

света и част от живота. Поне така си мисля. Може би е глупаво и непрофесионално - може би нещата трябва да се разграничават, да се подхожда все едно си обуцар, правиш обувки и после отиваш някъде да пиеш. За мен нещата са свързани. Няма друга опорна точка освен мен самият.

Какво е ежедневието на художника в момента в България?

Говори се за трудности при техническото осъществяване на работите, трудности при битието. Това влияе ли върху неговото изкуство?

Ясно е, че донякъде всички времена са трудни. Това, че днес ни изглежда, че е по-трудно от вчера или от други времена, сигурно е така, но може и да не е. Ако има някакви трудности от технически характер, има улеснения като достъп до информацията или свобода за правене на каквото и да било. Не може да се каже, че е по-трудно или по-лесно от когато и да е друг път, но трудностите са от различен вид и идват от там, че човек се сблъсква с нов вид неща, с нови обстоятелства, от смяната на живота, отношението към нещата, темпото на живеене.

При теб как е?

Трудно е. Моят живот се бележи от периоди, в които се налагат вътрешни лупинги - стигаш до някъде и за да продължиш, се налага да се преобърнеш на ново, да започнеш от нулата. Иначе трябва да се гръмнеш. Главно това се периоди на преоценка, на преорентиране и

предимно са свързани с изясняване на личната ми позиция към света. Това е вид морал - до колко трябва да се следват определени неща и защо.

Като какъв художник искаш да те запомнят хората? Въобще какъв художник си представяш, че си самият ти?

Нещо като универсален боец. Скоро ходих на изложбата на Дечко Узунов и в един момент си викам: "То е много хубаво! Трябва да си пазя и малките рисунки, вестниците и списанията, в които пише за мен, за да се изживявам като пълноценен художник, от - до, изчерпал идеята за изкуството."

С какво обичаш да се забавляваш, има ли нещо, което да те определя и извън областта на изкуството и рисуването?

Забавлението е сложна работа. Преди всичко, защото е свързано все с пари. Обичам купони, да има някаква музика... Май не се забавлявам кой знае колко. Например забавлявам се с Юнг - "Архетипи на несъзнаването". Това е хубаво забавление. Би било добре да ходя на море, да карам сърф. През зимата съм много добър на сноуборд, не мога да го отрека. Това носи емоция.

18 септември 1999 г., София

Публикувано от [Мария](#) в [9:22](#)

[Няма коментари:](#)

[ейлси!terookrest](#) Препоръчайте в Google

Етикети: [Венцислав Занков](#), [Изкуство в изкуството](#)

[Начална страница](#)

[По-стари публикации](#)

Абонамент за: [Публикации \(Atom\)](#)